

der nu vælge den mindre Halvdeel af Sogneforstanderskabets Medlemmer, og at der til Betryggelse for, at det konservative Element, om man saa vil kalde de høist Befattede i Amts-kommunen, erholder den efter Nøgles Formening saa berettigede og fornødne Indflydelse paa Raadets Sammensætning — en Indflydelse, der i Lov af 22de Marts 1855 er søgt naaet ved at indrømme et Antal af de i Kommunen boende største Afgiftshybere, liget det, der som Valgmænd for Kommunerne vælge den større Halvdeel af Raadets Medlemmer. Ret til at vælge den mindre Halvdeel af disse — optages en Bestemmelse i Loven om, at Halvdelen af Raadets Medlemmer skal vælges blandt dem, der ere valgbare til Landsstinget.

Hvorvel Udvalgets øvrige Medlemmer ikke vilde finde nogen overveiende Betænkelighed ved at slutte sig til den af Mindretallet saaledes foreslaaede Ordning, have vi dog, navnlig af Hensyn til, at den mødte en aldeles bestemt Modstand hos den daværende Indenrigsminister, der endog i en saadan Affattelse af Loven fandt en Hindring for at forelægge Kongen Loven til Sanktion, troet ikke at burde erklære os for den, hvorimod vi tilraade det høitæredede Thing forsaavidt at vedtage Udkastet, som det foreligger.

Undertegnede Milling, til hvem undertegnede Christensen har sluttet sig, have fundet os foranledigede til endnu at foreslaae tvende Endringer til denne Deel af Paragrafen. Efter den Affattelse, Loven vil erholve, hvad enten saa Mindretallets eller Fleertallets Anskuelse om Valgmaaden for Landdistriktets Medlemmer bliver billiget, vil der kun blive Landkommunerne forundt Afgang til hver at vælge een Valgmænd, men dette kunne vi ikke finde i sin Orden. Ligesom der ved Loven er indrømmet Kjøbstadkommunerne Afgang til at vælge et større eller mindre Antal Valgmænd i Forhold til deres Folketal, saaledes forekommer det os naturligt, at Landkommunerne tillægges den samme Ret; vi sjonne ikke, at der er nogen Anledning til i denne Henseende at opstille et andet Princip med Hensyn til Kjøbstæderne end til Landet. Vi tillade os derfor at foreslaae, at 2det, 3die og 4de Punk-

tum i Paragrafens 2det Affnit undergaae den som Følge deraf fornødne Endring.

Den anden Endring, vi have troet at burde foreslaae, gjælder den i Paragrafens 3die Affnit nævnte Valgbarhedsensus. Det er der bestemt, at til Halvdelen af de Pladser i Raadet, der besættes ved Valg, kunne kun de vælges, der, foruden at være i Besiddelse af de til Valgbarhed til Folkethinget fornødne Egenstaber, tillige i det sidste Aar enten have sparet i direkte Skat til Staten eller Kommunen 200 Rb. eller godtgjøre at have havt en reen aarlig Indtægt af 1200 Rb. Denne Censur forekommer os at være for høi og vi ville derfor foreslaae den nedsat til det Halve; men ogsaa i en anden Henseende ønske vi en Forandring i den. Det er noksom bekjendt, at det er forbundet med megen Vanskelighed at opgjøre, hvormegen reen aarlig Indtægt en Landeieendom, den være sig større eller mindre, giver, idet det stiller sig tvivlsomt, hvilken Nytte af Eiendommen og dens Tiliggende der vil være at medtage. Denne Vanskelighed vilde bortfalde, naar det blev bestemt, at Besiddelse af en Eiendom af en vis Skylbsætning paa Landet og af en vis Assurance-Værdi i Kjøbstaden ogsaa skulde give Valgbarhed. Vi have saaledes troet, at Besiddelse af en Landeieendom, der staaer for mindst 6 Tdr. Hartkorn, eller af en Kjøbstadeieendom, der er assureret for mindst 15,000 Rb., ogsaa burde medføre en saadan Berettigelse.

Der har i Udvalget været reist Spørgsmaal om, hvorvidt Frederiksberg By burde, ligesom de i Loven nævnte Handels- og Badepladser, Frederiksværk, Silkeborg, Løgstør og Nørresundby, henregnes til Kjøbstæderne, og altsaa, som saadan, gennem særlig valgte Valgmænd, vælge Amtsraadsmedlemmer. Udvalget har imidlertid fundet, at dette Spørgsmaal bør besvares benægtende. Uden at tale om, at de nævnte Byer i større eller mindre Grad have en saadan Næringsberettigelse, at de forsaavidt kunne sættes i Klasse med Kjøbstæderne, hvilket derimod ikke er Tilfældet med Frederiksberg, danne de ogsaa, hver for sig, særegne Kommuner, affondrede fra de Landkommuner, hvortil de tidligere have hørt, og de ville altsaa — idet de hverken kunne